

Ježkovy oči 2020 – 2021

Vážené čtenářky, vážení čtenáři.

Rok se s rokem sešel a ze Školy Jaroslava Ježka opět odchází několik žáků desátého ročníku a to znamená jediné, vychází v pořadí již třinácté vydání časopisu Ježkovy oči, do kterého všichni tito žáci přispěli.

Značnou část tohoto školního roku, stejně jako v roce minulém, sice žáci desátého ročníku strávili ve znamení distanční výuky, to však nemělo žádný vliv na kvalitu jejich článků, ba naopak, letos tu najdete celkem 7 příspěvků, mezi nimiž si každý z vás určitě najde minimálně jeden, který vás zaujme nebo třeba pobaví.

Letošní ročník našeho časopisu otevřou hned 2 příspěvky Tomáše Hrona. Nejprve se vás Tomáš pokusí pobavit svojí básní, ve které se loučí se svými spolužáky, učitelkami i se školou jako takovou, poté však trochu zvážní a ve své úvaze se zamyslí nad kladnými i zápornými vlastnostmi sociálních sítí. Úvah však není nikdy dost a proto jsme letos do Ježkových očí zařadili ještě jednu. Její autor Matvej Lavrjuk se v ní zamýšlí nad nesmyslností jedné z nejzapeklitějších látek v matematice, lomených výrazů. Při jejím čtení jistě mnohokrát přikývne hlavou téměř jakýkoliv student a možná i nějaký ten učitel matematiky. Od úvah se však posuneme k jednomu hororu. Marika Balunová se rozhodla, že začne sama cestovat do školy a ze školy domů a během těchto cest zažila mnoho podivuhodných zážitků, o které se s námi podělí ve svém článku. Poté však opět změním téma a přijde řada na druhou vtipnou básničku, jejímž autorem není nikdo jiný než veleznámý král školních průšvihů Kryštof Chábera. V dalším příspěvku se od poezie posuneme ke zcela jinému literárnímu žánru, a sice k pohádce. Její autorkou je Evelína Bláhová a pojednává o slepičce, která snášela zlatá vejce. Předposlední článek napsala Bára Krčmářová, která se před nedávnem rozhodla, že studovat jen na jedné škole jí nestačí a přihlásila se proto na českou internetovou obdobu školy čar a kouzel v Bradavicích, kterou můžete znát z filmů o Harry Potterovi. Proč se na tuto školu přihlásila? Kdo všechno tam žáky vyučuje? A dá se vůbec stíhat studovat na dvou školách najednou? Na tyto a mnohé další otázky nám ve svém článku odpoví. A celé to uzavře Honza Singer, který sice svůj článek napsal až na poslední chvíli, i tak si ale myslíme, že rozhodně stojí za přečtení. Dozvíte se v něm, jak se Honza dostal ke sportu a jakým všem sportům se věnuje.

Přejeme vám příjemné čtení a doufáme, že se vám naše literární díla budou líbit.

Tomáš Hron, Matvej Lavrjuk, Kryštof Chábera, Jan Singer, Evelína Bláhová, Bára Krčmářová a Marika Balunová

Tomáš Hron - Rozlučka se školou

Vážená a milá Školo Jaroslava Ježka,

nebyla jsi vůbec lehká,

ale ani příliš těžká.

Nebyla jsi hrozná,

přesto jsem však rád,

že ti letos konečně

mohu sbohem dát.

Myslím však, že i ty budeš
za můj odchod ráda.
Mé chování ve škole
není žádná hitparáda.
Přiznávám, že jsem ve škole
často pozor nedával
a na některé učitele
občas doma nadával.
Někdy jsem se role
třídního rebela ujímal
a o některých hodinách
jsem prostě jenom usínal.
Nečetl jsem výpisky,
kašlal jsem na testy,
divím se, že nedošlo
na tělesné tresty.
Učitelky, zkrátka velkou
trpělivost měly,
při některých mých výročích
však hrůzou oněměly.
Obrovská lavina smíchu
celou třídou zavládla,
když řekl jsem na přírodáku,
že čápi mají tykadla.
Milá školo, dobře vím,
že jsem ti dělal ostudu,
a proto jsem si jistý tím,
že ti chybět nebudu.
Ani mně se však nebude
po tobě moc stýskat
a na konci června,

budu radostí výskat.

Možná ale za rok, za dva,
nebo třeba za pět let,
změním na tě, školo, názor
a budu kvůli tobě truchlivět.

„Jó, kdybych se více učil,
šel bych dneska jinou cestou,“
řeknu svému kolegovi
se žlutou popelářskou vestou.

Sice stále doufám,
že se snad dostanu na střední,
ale moje znalosti
jsou opravdu šeredný.

Jsem průměrný puberták,
co ve škole se nesnaží,
a proto se dostanu
asi jen na hlavní nádraží.

Možná ale přece jenom
najdu v sobě odhodlání
a řeknu si, že si najdu
nějaké to povolání.

Mohl bych být košíkářem, čalouníkem, knihařem,
lucernářem, kokotkářem, kalhotníkem, přeskařem,
brabenářem, cizelérem, košťatářem, huntěrem,
hrachovníkem, deštníkářem, sviňářem či žertěrem.

Problémem je ovšem fakt,
jenž možná mnozí neví,
Tomáš Hron je na vše,
ale vážně na vše, levý.

Když provádím jakoukoliv
činnost manuální,

vypadám jak nějaký herec
z filmů komediálních.
Každá moje práce
s průšvihem je spjata,
zkrátka kam se hrabu
na Mata a Pata.
Když pracuji na výtvarce,
vždy jde o velkou zábavu,
výše zmíněná povolání
tedy nepřipadají v úvahu.
Nezbývá než pevně doufat,
že se na mě štěstí usměje
a dostanu se na střední.
Stále je tu jistá naděje.
Ale ať už budu popelář
či student střední školy,
jsem rád, že došlo k uzavření
této životní kapitoly.
Bylo to dlouhých deset let,
ale už jdu do finále,
tak měj se, školo, měj se,
je na čase jít dále.

Tomáš Hron - Sociální sítě mýma očima

Na sociální sítě má každý člověk trochu jiný názor. Někteří by si život bez nich nedokázali představit, jiní nadávají na to, že na nich ta dnešní mládež neustále tráví čas a nedělá nic jiného. Já osobně si myslím, že pravda je někde uprostřed. Určitě se všichni shodneme na tom, že sociální sítě jsou pro nás do určité míry přínosem, obzvlášť v současné situaci. Díky komunikačním sociálním sítím, jako je Whatsapp, Messenger, Telegram nebo Skype můžeme snadno kontaktovat lidi, se kterými se aktuálně nemůžeme setkat, protože žijí v zahraničí, v jiném okrese, anebo jsou pozitivní. Výše zmíněné komunikační aplikace, především Skype a Whatsapp, nám také umožňují se distančně vzdělávat. Učitelkám a učitelům stačí zmáčknout jedno tlačítko a hned jsou ve spojení s celou jejich třídou, tedy samozřejmě pokud se všichni žáci připojí. Kdyby tyto sociální sítě neexistovaly, museli by učitelé vytočit telefonní číslo jednoho z žáků, následně kliknout na tlačítko přidat hovor, přidat dalšího žáka a takhle pořád dokola, dokud by se nespojili s celou třídou. U menších tříd by to nebylo až tak hrozné a je pravda, že v naší škole tuto metodu spojování některé učitelky používají, ale u větších tříd, ve kterých je třeba 15, 20, nebo dokonce 30 žáků by to bylo zbytečně zdlouhavé a pro

žáky, kteří nemají tarif s neomezeným voláním, také ne úplně levné. Proto budme rádi za Skype, Zoom a podobné služby.

No a samozřejmě nemohu opomenout ani sociální sítě jako Facebook, Twitter, Instagram, Clubhouse nebo Youtube. Sice na výše uvedených sociálních sítích netrávím celý den, ale rád na ně čas od času zavítám, například Twitter je pro mě skvělým zdrojem informací o tom, co se právě v ČR i jinde ve světě děje, jelikož tam sleduji mnoho zpravodajských webů, novinářů, politiků a politických komentátorů. Díky tomu snadno vidím, jak o různých událostech informují různí lidé a weby a můžu si tak na ně utvořit vlastní názor. Příspěvky na Twitteru jsou většinou krátké a výstižné, jelikož je Twitter charakteristický tím, že příspěvky, které na něj lidé publikují (tzv. tweety) nesmí být delší než 280 znaků. Pokud mám někdy jen pár minut času, chci vědět, co se děje, ale zároveň se nechci začíst do nějakých dlouhých článků, rád se na Twitter podívám. Nedokážu si však představit, že bych na něm trávil několik hodin v kuse, nebo dokonce celý den. Číst si o tom, co zase provedl Andrej Babiš, Miloš Zeman nebo Tomio Okamura mě sice baví, ale dlouho u toho nevydržím. Podobně je na tom i Facebook, jen s tím rozdílem, že na něm už poslední dobou netrávím čas skoro vůbec. Sice i na Facebooku sleduji některé zpravodajské portály, novináře nebo youtubery, k jejich příspěvkům se mi však na facebookové zdi přimíchávají i příspěvky mé babičky, které jsou plné odkazů na hity Evy a Vaška, Dua Jamaha a dalších hvězd Šlágr TV, k tomu spoustu reklam a v neposlední řadě také čím dál tím větší množství příspěvků z dezinformačních webů o tom, že se nás Bill Gates chystá všechny očipovat, že jedinou bezpečnou vakcínou je Sputnik V, že Piráti chtějí odebrat seniorům řidičské průkazy nebo že loňské americké volby ve skutečnosti vyhrál Donald Trump a nikoli Joe Biden. Snažil jsem se kdysi vypátrat, proč se mi tyto příspěvky tak často zobrazují, vzhledem k tomu, že tento typ obsahu opravdu nevyhledávám, a zjistil jsem, že to může mít jeden ze dvou důvodů. Tím prvním je, že někdo z mých facebookových přátel má v přátelích někoho, kdo má v přátelích někoho, kdo podobné příspěvky sdílí a Facebook má proto pocit, že by to mohlo zajímat i mě. Druhá možnost je, že je daný příspěvek zkrátka populární, sdíleli jej desítky tisíc lidí a algoritmus Facebooku si proto řekne: „Tohle sdílelo už hodně lidí, schválně to zkusím zobrazit i tomuhle uživateli, třeba ho to taky zaujme.“

A když už jsme u toho algoritmu, to je další z věcí, které se mi na Facebooku nelíbí. Úkolem facebookovského algoritmu je udržet člověka na Facebooku co nejdéle, snaží se mu proto zobrazovat jen příspěvky, které by jej mohli zajímat. To sice může znít skvěle, vždyť co je špatného na tom, když se člověku zobrazuje jen to, co ho zajímá? Problém je v tom, že se díky tomu lidé snadno uzavrou do své sociální bubliny a vidí jen ty názory, se kterými souhlasí, proto jim může spousta informací uniknout. Navíc se často stává, že někdo na Facebooku uvidí nějakou dezinformaci nebo třeba příspěvek popírající holokaust, zobrazí si jej, algoritmus Facebooku z toho usoudí, že daného člověka tento typ příspěvků zajímá a bude mu je zobrazovat častěji. A jak se říká, opakovaná lež se stává pravdou, takže když si daná osoba třeba i stokrát za den přečte o tom, že v Česku na koronavirus nikdo nezemřel a je to celé podvod, nebo že se holokaust nestal, je možné, že tomu začne věřit, pokud tedy neumí kriticky myslet a ověřovat si informace. Problém je v tom, že spousta lidí kritické myšlení ani ověřování informací moc nezvládá a proto je lidí, kteří se zradikalizují díky algoritmu Facebooku, stále více a více. Onen algoritmus by sice údajně měl umět upozorňovat uživatele na dezinformace a případně je i mazat, žádná technologie však není dokonalá a už vůbec ne tato. Z Facebooku tak mizí satirické weby nebo černý humor, ale profily dezinformátorů, konspirátorů a neonacistů tam i nadále zůstávají. Sice tomu algoritmu v poslední době pomáhá i jakýsi tým pro boj s dezinformacemi, v něm je však jen několik desítek lidí, kteří musí denně projít velké množství materiálu, kterému často ani nerozumí a hází ho proto do Google překladače, který však není úplně dokonalý a právě proto se často stává, že z Facebooku zmizí něco, co je naprosto v pořádku a naopak tam zůstane lživý nebo nenávistný obsah. A co na to šéf Facebooku Mark Zuckerberg? Ten se sice v poslední době v médiích rád prezentuje jako bojovník proti dezinformacím a hoaxům, ale ještě před třemi lety v rozhovoru pro server Recode řekl, že nechce z Facebooku odstraňovat příspěvky popírající a schvalující holokaust, protože s nimi sice nesouhlasí, ale je zastáncem svobody slova. Za tento výrok se sice později omluvil, ale i přesto trvalo Facebooku mnoho let, než se ke smazání tohoto typu obsahu uchýlil, došlo k tomu až v říjnu minulého roku. A

jak ukazují některé články např. britské BBC, ale i mnoha dalších webů, minulý rok v říjnu byl smazán jen zlomek těchto příspěvků, další desítky, možná i stovky tisíc z nich se Facebookem šíří dál a nikdo s tím nic nedělá.

Právě chování Marka Zuckerberga a ostatních lidí z Facebooku je jedním z důvodů, proč stále více uvažuji o tom, že z této sociální sítě odejdu. Mezi další důvody patří různé nedávné kauzy spojené s bezpečností a soukromím uživatelů Facebooku a také to, že poslední dobou na této platformě nacházím stále méně obsahu, který by mě zajímal. Na mně asi Facebook svůj algoritmus netestuje. Na druhou stranu jsem ale stále členem několika facebookových skupin, kde se čas od času něco zajímavého objeví, proto to prozatím řeším tak, že jsem si sice Facebook nezrušil, ale chodím na něj jen jednou za čas, když se opravdu nudím, nebo když mě zajímá, co nového přibylo například do skupiny Bývalá FM rádia, do které lidé posílají záznamy vysílání již neexistujících rozhlasových stanic. V poslední době mi spousta lidí říkalo, že si zrušili Facebook, protože nechtějí být sledováni Markem Zuckerbergem. Když jsem se jich zeptal, co používají místo Facebooku, většina z nich mi odpověděla, že Instagram. To mi připadá poněkud úsměvné, jelikož Instagram rovněž vlastní Zuckerberg. O řediteli Facebooku jsem toho ale už napsal myslím dost a proto se v souvislosti s Instagramem zaměřím jen na sociální síť jako takovou a nikoli na jejího majitele. Instagram vznikl v roce 2010 a tehdy jej používala jen hrstka lidí, kteří mezi sebou sdíleli různé fotografie. Právě proto pro mě a pro ostatní nevidomé uživatele dlouho nebyl Instagram zajímavý, šlo čistě jen o sociální síť plnou fotek. To se časem změnilo, a byť jsou fotky nadále tím hlavním, co na Instagramu najdeme, můžeme tam najít i videa a pokud se nemýlím, tak i poměrně velké množství čistě textového obsahu bez fotek. Instagram navíc dokáže jednotlivé fotky alespoň částečně popsat nevidomým uživatelům. Právě z těchto důvodů mě poslední dobou spousta lidí zcela seriózně přesvědčovalo, abych si na Instagramu založil profil i já. Jednou jsem tak učinil, chvíli jsem tuto síť zkoumal a následně ji z telefonu odinstaloval. Vzhledem k tomu, že většina obsahu na Instagramu je pouze vizuální, mě tato sociální síť moc nezaujala. Přijde mi, že většině lidí, kteří se fotí na Instagram, jde jen o lajky a o pozornost ostatních uživatelů. Snaží se sami sebe vyfotit co nejlépe, aby měli co nejvíce lajků. Často k dané fotce připíší něco o tom, že nejdůležitější v životě je dobře vypadat, následkem čehož jsou deprese a pesimistické nálady mnoha zejména mladých dívek, které mají pocit, že nevypadají tak dobře, jako jejich oblíbené instagramové influencerky. Proto mám raději sociální sítě, na kterých hraje hlavní roli obsah příspěvků a ne fotka u nich. Tím však nepopírám, že je na Instagramu i zajímavý obsah. Účet tam mají i různé zpravodajské portály, nebo třeba Dominik Feri, nejmladší český poslanec, který na svém profilu pravidelně informuje o tom, co se v Česku i ve světě děje, což je rozhodně chválihodné a spousta lidí v mém věku mi řeklo, že se právě díky němu začali zajímat o politiku.

Další sociální síť, které jsem zatím nepřišel na chuť, je TikTok. Na tuto síť mohou lidé publikovat videa, které však nesmí mít více než 60 vteřin. A právě maximální délka videí je ten hlavní problém, který s touto službou mám. Během jedné minuty se toho moc stihnout nedá a lidé tak většinou natáčejí, jak zpívají, tancují, rapují nebo vypráví vtipy. Někteří se snaží do jedné minuty vecpat i něco užitečného, například nějaké aktuality nebo nějaká historická fakta, vzhledem k nízké délce videa však často dochází ke zjednodušování nebo k nepřesným vysvětlením. Osobně mám raději delší videa, kde jsou věci podrobně vysvětleny, než videa krátká, jejichž autoři se snaží do jedné minuty vměstnat co nejvíce informací, což je téměř nemožné. Navíc skutečně kvalitního obsahu je na TikToku opravdu málo, velká část uživatelů jsou děti okolo 10-15 let a kvalita většiny tamních videí tomu odpovídá. A nemluvě o tom, že je TikTok nepříliš dobře přístupný pro nevidomé uživatele a navíc za ním stojí pochybná čínská společnost ByteDance, napojená na čínskou vládu.

Naopak mě ale zaujala před nedávnem vzniklá sociální síť Clubhouse. Na ní lidé zakládají tzv. místnosti, ve kterých se baví o všem možném a kdokoliv se může připojit a poslouchat, nebo se dokonce zapojit do konverzace. Jde o čistě zvukovou sociální síť, lidé v místnostech na sebe tedy nevidí, a proto neřeší svůj vzhled, ale své názory. Na Clubhousu má profil i mnoho známých osobností, např. Kovy, Jindřich Šídlo, Michael Rozsypal, Ivan Bartoš, bývalý slovenský prezident Andrej Kiska a mnozí další. Na Clubhousu je tedy velké množství zajímavého obsahu a když se někdy nudím, nebo například nemůžu usnout a nemám chuť na poslech audioknih, podcastů nebo videí na Youtube, rád se do nějaké té místnosti na Clubhousu připojím. Jelikož jsem ale introvert, do

konverzací se zapojují jen minimálně.

A poslední sociální síť, kterou bych se chtěl v této úvaze zabývat, je Youtube. Sice jsem chvíli přemýšlel, jestli bych měl Youtube zařadit mezi sociální sítě, jelikož je to spíš taková platforma pro sdílení videí, pod každým videem je však i komentářová sekce, ve které můžou o daném videu diváci diskutovat, proto jsem se jej rozhodl mezi sociální sítě zařadit. Na Youtubu je skvělé, že se na něm dá najít opravdu všechno možné, hudba, filmy, návody na vyřešení různých problémů s mobilem nebo počítačem, videa detailně vysvětlující řešení úloh z přijímacích zkoušek z matematiky, ale také videa různých youtuberů. Pamatuji si, že ještě před několika lety považovalo mnoho lidí slovo youtuber skoro až za sprosté slovo. Některá zejména bulvární média totiž tendenčně upozorňovala jen na youtubery, kteří dělali rádoby vtipný obsah pro děti a o inteligentnějších youtuberech téměř vůbec nemluvili. To se však v poslední době začíná měnit, hlavně díky tomu, že jsou do médií stále často zvaní youtubeři jako Kovy nebo Lukefry, kteří se snaží zábavným způsobem mluvit o aktuálních událostech, učitel angličtiny Bronislav Sobotka, který ve svých videích vysvětluje časté chyby, které Češi v angličtině dělají anebo Stanislav Hruška alias Standashow, jehož Youtube kanál je plný zajímavých rozhovorů se známými i méně známými osobnostmi. Poslední dobou tedy vnímám, že i starší generace začíná chápat, že youtubeři nejsou jen psychopati, kteří házejí petardy do autobusu, jezdí na dálnici extrémně rychle a chlubí se tím ve videu s názvem „Jsem pirát silnic“, nebo předstírají, že si na Messengeru píše s divokým lvem, který utekl z olomoucké zoo a jejich diváci (většinou děti) tomu věří. I tací youtubeři sice existují a videa, o kterých jsem psal v minulé větě, byla skutečně na Youtube nahrána, ale na druhou stranu je i spousta youtuberů, kteří se snaží lidi zaujmout, vzdělat nebo pobavit inteligentním způsobem.

Zajímavá je na Youtubu již zmíněná komentářová sekce pod videi. V ní se dá někdy s lidmi slušně diskutovat, jindy se však člověk dočká jen nálepkování, urážení a někdy i výhrůžek smrtí. To samé sice platí i o výše zmíněném Facebooku, Twitteru nebo Instagramu, poslední dobou mám však pocit, že na Youtubu jsou ty hádky v komentářích čím dál tím častější. Narozdíl od Facebooku má ale Youtube alespoň o trochu lepší algoritmus. Sice také často maže obsah, na kterém není nic špatného a naopak nemaže některá videa popíračů holokaustu nebo hudbu neonacistických skupin, řekl bych však, že je na Youtubu oproti Facebooku situace o trochu lepší. Uvedu příklad. Zhruba před rokem vydala kapela Ortel píseň s názvem Sars-Cov-2, která pojednávala o pandemii koronaviru a celý text skladby se nesl v duchu různých konspiračních teorií, např. o tom, že je koronavirus biologická zbraň. V komentářích lidé opěvovali zpěváka Tomáše Ortela a psali, že to je vlastenec, tak jsem jim slušně odpověděl, že ten jejich „vlastenec“ v devadesátých letech zpíval v neonacistické kapele Conflict 88 o vyvraždění Židů a Romů a nikdy se od toho nedistancoval, ba naopak, v jednom rozhovoru řekl, že své působení v této kapele hodnotí jako „fajn zkušenost“ a některé jejich skladby hraje na koncertech Ortelu dodnes. Jeden z diskutujících se snažil má tvrzení vyvrátit, když jsem mu však zaslal odkazy na videa a články, které dokazovaly, že Ortel s touto kapelou opravdu vystupoval, napsal mi, že mám asi pravdu, ale že s texty Conflictu 88 souhlasí, protože on by prý Romy také vyvraždil. Chtěl jsem se ho zeptat, proč by někoho zabil jen kvůli tomu, že má jinou barvu pleti než on, už jsem to však nestihl, Youtube totiž video i se všemi komentáři odstranil. Kapela stejnou skladbu sice o pár měsíců později nahrála na svůj Youtube kanál znovu s trochu jiným názvem a v trochu jiném zpracování, Youtube u ní však automaticky zablokoval možnost vkládání komentářů. V tomto případě tedy algoritmus Youtubu zafungoval poměrně dobře. Nejlepší by samozřejmě bylo, kdyby byla z Youtubu skladba kompletně smazána, k tomu však asi nedojde, jelikož její text na první pohled nevypadá nikterak závadně, Ortel si totiž v posledních letech raději dává pozor a jeho texty jsou v mezích zákona. To už je ale na jinou debatu.

Sice je na Youtubu stále spousta obsahu, který tam nemá co dělat, ale přijde mi, že když člověk klikne na tlačítko „nahlásit“, Youtube se na dané video většinou podívá a zváží jeho odstranění, na rozdíl od Facebooku. Já osobně na tlačítko „nahlásit“ klikám nerad, nechci totiž vypadat jako udavač, když jsem ale na Youtube viděl např. otevřeně neonacistickou kapelu Cirhóza 88 a jejich skladbu Podme ich vypálit, udělal jsem výjimku a před nedávnem bylo video odstraněno. Jsem sice zastáncem svobody slova a odsuzuji cenzuru, jak ale řekl britský filozof John Stuart Mill: „Svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého.“

Myslím si, že je čas tuto úvahu nějak zakončit. Sociální sítě jsou dle mého názoru skvělé a užitečné, je však potřeba dávat si pozor na jejich nástrahy. Ne vše, co na nich vidíme je pravda a měli bychom proto kriticky přemýšlet nad každým příspěvkem, i pokud by ho napsal někdo, komu věříme. Je nesmyslné se kvůli sociálním sítím stresovat, např. že můj příspěvek má málo lajků nebo že na nějaké fotce nevypadám dobře, toto jsou naprosto zbytečné starosti, vždyť sociální sítě tu nejsou od toho, aby nás stresovali. A důležité také je netrávit na sociálních sítích celý den a dát si od nich občas pauzu. Sice je skvělé, že se díky nim můžeme snadno s kýmkoliv spojit, přečíst si zprávy nebo zhlédnout všechna možná videa, ale je fajn se na ně nekoukat až tak často a snažit se trávit čas i jinými věcmi, jako je čtení knih, poslech hudby, povídání si s členy rodiny nebo setkávání se s přáteli, byť samozřejmě poslední zmíněná věc aktuálně není úplně možná a bezpečná, to se však snad brzy změní. Na sociálních sítích sice najdeme všechno možné, neměli bychom se ale na nich stát závislými, existuje přeci mnoho dalších činností, které můžeme dělat.

Matvej Lavrjuk - Úvaha o nesmyslnosti lomených výrazů v každodenním životě

Když jsem se zase rozčiloval a nadával nad úkolem z matematiky (mám pocit, že to byly lomené výrazy), začal jsem se zamýšlet nad tím, jak tyto pochybné počty využiju ve svém každodenním životě. Tak si to shrňme. Lomené výrazy obsahují zlomky a různé proměnné, například x . O zlomcích nemusíme dlouze přemýšlet, prakticky hned nás napadne, k čemu je v životě využijeme. Tak například když chceme vypočítat kolik je 25 procent z čísla 40, vypočítáme tak jednu čtvrtinu. Ano, já vím, divný příklad, ale přihlédneme-li k tomu, že jsem měl z matiky v minulém roce samé trojky a čtyřky, tak celkem dobrý.

Proměnné

Ovšem, tady nastává, jak sám s oblibou říkám, menší, nebo spíš větší problém. Vůbec nebudeme rozebírat to, jak využijeme písmena v každodenním životě, to je doufám každému jasné. My se ale zaměříme na tyto písmena v souvislosti z čísly a matematickými úlohami. Když například vynásobíme čtyřku a x , vyjde nám $4x$. Zde nastává otázka. Kdy tento údaj, čtyři krát x využijeme? Druhý příklad: čísla a proměnné se nesčítají. Dobře, a může mi tedy někdo vysvětlit, proč když se čísla a proměnné nesčítají, jsou v daném výrazu v zadání? A to jsem ještě nemluvil o úlohách, které jsou pro život nezbytné, například spočítání platu a tak dále. Tyto nesmyslné počty v nich prostě nevyužijeme, i kdybychom se snažili sebevíc.

Tak krátká, jako je tato úvaha, bylo i moje rozjímání, a proto jsem se rozhodl zeptat se na tuto zapeklitou, troufám si říci filozofickou otázku lidí učených, mnohem chytřejších než já, i když to jsou vlastně všichni :).

Když jsem tuto otázku pokládal, naivně jsem si myslel, že na ni dostanu rychlou, jednoduchou a konstruktivní odpověď. Opak byl ale pravdou. Ano, jednoduchou a rychlou odpověď jsem sice dostal, ale rozhodně nebyla konstruktivní a už vůbec ne uspokojivá. Odpověď zněla takto: „Prostě to v životě stoprocentně využiješ!“

Snažil jsem se všelijak argumentovat, ale bylo to, jako kdyby hrách o zeď házel, tedy absolutně bezvýznamné a nesmyslné.

Na konci této úvahy bych vám všem, kdo přemýšlí nad stejnou otázkou, chtěl vzkázat, že je absolutně zcestné se domnívat, že vám učitelé odpoví, a snad ještě bláhovější je se tyto nesmyslné věci učit, přestože většina pedagogů tvrdí, že lomené výrazy ve svém životě stoprocentně využijete. Já jsem však dospěl k názoru opačnému, a to že nikoliv. A něco mi říká, že když se zeptáte běžného

dělám, že ji neslyším.
Drahá úča mi furt říká,
poslouchej to se tě týká!
Nechod' pozdě, vstávej brzy,
mluv už slušně, nebud' drzý!
V týhle škole je fakt nuda,
každý druhý je obluda.
Jediný, kdy to tam frčí,
když mentálové z chodby křičí.
Co nám však fakt neprospívá,
když Bára vážně nahlas zpívá.
Když konečně zazvonilo
a já mohl jít ze školy,
náladu mi pokazilo,
že musím dělat úkoly.
To vše není ještě je best,
když náhle píšem nečekaný test.
To jsem v loji vážně fest,
neumím to, bude trest.
A když slepcům lámu hole,
ocitám se zas po škole.
Vážně moc fajn odpoledne,
moje mysl asi zhebne.
Jen tak si tam sedím,
do neznáma hledím,
když je mi z toho do pláče
otevřu si lahvičku.
Kdy to skončí, přemýšlím,
dál průšvihy vymýšlím.
Přemýšlím, jak to bude krásný,
až nastane ten můj den spásný.

Až vysvědčení dostaneme,
nikdy už tam nepůjdeme.
Moje budoucnost není moc zlatá,
je to tak nějak natotata,
žlutá vesta či lopata
i tak si užiju života.

Evelína Bláhová - O slepičce, která snášela zlatá vejce

Byl jednou jeden les. Za tím lesem ves a na kraji té vsi nádherná chaloupka, jako vystřižená z pohádky o Jeníčkovi a Mařence.

V té chaloupce bydlela matka se dvěma dcerami. První se jmenovala Johana a ta druhá Markétka.

Johana byla dcerou té matky a byla velmi líná a namyšlená. Markétka byla nevlastní, zemřeli jí rodiče a zůstala na světě sama. Brzy se jí však ujala právě tato paní, která slíbila, že se o ni bude svědomitě starat a že jí bude dobrou matkou. Paní sice zpočátku slib plnila, ale když se s ní a se svou dcerou Johanou přestěhovaly do úplně cizí vesnice, začala se k ní chovat, jako ke služce.

Rodina byla chudá. Měly jen titěrný dvorek, po kterém pobíhalo několik slepic a na střeše holubník. Víc nic. Přesto se však matka s Johanou celý den producírovaly před zrcadlem a za každý groš vydělaný z prodeje vajec na trhu nakupovaly parádu.

Veškerou práci v domě zastávala Markétka. Uklízela, prala, zašívala děravé oblečení, vařila, starala se o zvířata. Chodila na trh prodávat těch pár vajec, co slepice snesly a kupovala máslo, mouku a mléko. Zkrátka od svítání do soumraku se nezastavila. Chodila v otrhané zástěře a rozšmajdaných střevících. Když se matka s Johanou chystaly na venkovskou tancovačku, prosila, aby ji vzaly s sebou, odvětily vždycky jen: „Ještě to tak. Vždyť by se tě lidé lekli. Vypadáš jako strašák do zelí.“ Ale aby s tím něco udělaly, to je ani nenapadlo.

Jednou takhle v létě řekla macecha Markétce: „Skoč do lesa a nasbírej trochu malin. Uvaříš dnes k obědu lívance.“

Markétka tedy vzala džbánček a vydala se do lesa.

Bylo krásné dopoledne. Slunce hřálo a v lese zpívali ptáci. Markétka šla pěšinkou, uzoučkou, mechem porostlou lesní pěšinkou. Nad hlavou jí šuměly stromy a vyzpěvovala pěnkava. Šla dál, až došla na sluncem zalitou mýtinu. Rostlo zde hodně malin, které právě dozrávaly. Markétka se pustila ihned do sbírání. Jak tak sbírala maliny do džbánu a zpívala si, uslyšela najednou, jak v malině něco šustí. Přestala sbírat a zaposlouchala se. Najednou se malinové houští rozestoupilo a před překvapenou Markétkou se objevil baculatý trpaslík v zeleném kabátku. Na hlavě měl červenou špičatou čepičku, na jejímž konci byla zavěšená malá zelená šištička. Trpaslík pořád podivně poskakoval a střídavě se pochechtával a střídavě si něco pod vousy broukal.

„Kdo jsi?“ Zeptala se Markétka. „Jsem lesní skřítek Boubelínek.“ Řekl ten trpaslík a podíval se na Markétku s úsměvem. „A kdopak jsi ty?“ Zeptal se „Markétka.“ Odpověděla Markétka. „Co děláš v lese v pravé poledne?“ Zeptal se Boubelínek. „Matka se sestrou mě poslaly do lesa sbírat maliny do lívanců k obědu.“ „Tak to bys měla pospíchat. Brzy bude poledne.“

A skřítek Boubelínek Pomohl Markétce se sbíráním, až byl džbánček úplně plný zralých malin.

„Nevím, jak ti za to mám poděkovat.“ Řekla nakonec Markétka. „Ale to nic.“ Povídá Boubelínek. „Postačí, když řekneš doma, že jsi mě potkala. A na oplátku ti něco dám, abys měla na mě památku.“ A Boubelínek se najednou ponořil do malin a větve maliníkového keře se za ním zavřely. Po chvíli opět vylezl z maliní a něco s sebou vlekl. „Tohle je Markétko ode mě dárek, abys na mě nezapomněla.“ Řekl a podal Markétce pěknou porcelánovou slepičku. „Děkuji,“ Řekla Markétka. „Ale k čemu mi bude.“ „Tohle není jenom taková obyčejná porcelánová slepice. Je kouzelná.“ Dodal Boubelínek a pokračoval. „Když na ni třikrát zaťukáš a řekneš: „slepičko, slepičko, snes zlaté vajíčko“, snese vejce z ryzího zlata.“ Dořekl a zase zmizel v maliní.

Markétka šla domů se džbánečkem plným zralých malin a tím zvláštním dárkem od skřítky a pořád jí běželo hlavou, jestli se jí to jenom nezdálo, ale při pohledu na tu slepici si říkala, že to přece musí být pravda.

„Kdes byla?!“ Vykřikla hned ve dveřích macecha místo pozdravu. „Vždyť už je skoro po poledni.“

„V lese.“ odvětila Markétka. „a proč s sebou nosíš tu porcelánovou slepici. Kdes ji vzala?“ Macecha vytrhla slepici Markétce z ruky a prohlížela si ji. „Hm, pěkná. Hned zítra ji prodáš na jarmarku. Nemáme už ani na mlíko.“ „Ale to není obyčejná slepice.“ Řekla Markétka a dopodrobna vyprávěla matce příhodu s trpaslíkem Boubelínkem a o tom, jak jí pomáhal se sbíráním malin a nakonec jí dal tuhle porcelánovou slepičku.

Macecha jí příliš nevěřila, ale Johana si říkala, co kdyby to byla pravda.

Macecha na slepici zaklepala. „Jak bylo to kouzlo.“ „Slepičko, slepičko, snes zlaté vajíčko.“ Řekla Markétka. „Tak tedy: „Slepičko, slepičko, snes zlaté vajíčko.““ Jak to macecha řekla, porcelánová slepice se na stole zavrtěla a v ten okamžik se po stole začalo kutálet zlaté vajíčko. Macecha s Johanou z toho byly naprosto unešené. Macecha a Johana si za zlatá vejce koupily parádu a na Markétku zapomněly. Brzy si za vejce koupily statek a macecha s Johanou se začaly vytahovat ještě víc.

Brzy si však Markétku zamiloval syn mlynáře, který u zlé macechy sloužil jako kočí na statku. Markétku si vzal. A co se stalo se zlou macechou a Johanou? Inu, skončily zase v té chaloupce, kde kdysi bydlely. Statek, pole, paráda a přepych zmizely. A s nimi i porcelánová slepička, která snášela zlatá vejce. Kde je, to nevím. Zeptejte se skřítky Boubelínka.

Bára Krčmářová - Škola čar a kouzel

Znáte svět Harryho Pottera? Já myslím, že většina z vás ano. Přemýšleli jste někdy o tom, že byste chtěli do Bradavic taky? A ti, kteří nad tím přemýšleli jako já, asi došli k názoru, že to není možné. Ale budete se divit. Ono to totiž možné je. No, opravdu. Tak si pojďme něco o Bradavicích povědět.

Tyhle Bradavice fungují online, takže stačí, abyste si našli tohle.

<https://bradavice.eu//loginspage.php>

Dá se tam přihlásit každý rok v září, nebo v únoru. Já tam jsem přihlášená od února a je to fajn zábava. Každý rok týden před zahájením bradavického školního roku můžete vyplnit formulář a pak čekáte buď na první září, nebo na prvního února.

Ptáte se, jak se dá kouzelnická škola stíhat s tou normální školou?

Jo, dobrá otázka. Je dobré, než vyplníte formulář pročíst si školní řád. Tam se například dozvíte, že vyučovací hodiny jsou vždycky večer. Kromě soboty. Ano do téhle školy se chodí i v sobotu, protože od pondělí až do pátku máte vždycky jen jednu, nebo dvě hodiny, a to ještě jen na 25 minut. To, že

hodinu končí učitel, známe i u nás, ale tam to funguje tak, že i dokonce ta hodina nemusí mít přesně 25 minut. Jako, že může mít jen 15 minut, ale i 10 a to je většinou, když vám jen profesoři chtějí jen říct, že práci máte v mailu a co s tím máte udělat. Někdy chtějí jen, abyste si to přečetli, ale někdy vám můžou zadat z toho písemný domácí úkol.

Jak probíhá zařazování do čtyřech bradavických kolejí.

Každý určitě ví, že v Bradavicích jsou tyhle koleje. Nebelvír, Havraspár, Mrzimor a Zmizel. Zařazování probíhá tak, že vám na mail pošlou formulář, který vypadá zhruba takhle.

Do jaké koleje bys chtěl/a patřit?

Do jaké koleje bys patřit nechtěl/a?

Jakou barvu by sis vybral/a?

Červenou, Zelenou, Modrou, nebo Žlutou?

Jakého profesora máš z filmu nejraději?

Jaké kouzlo bys použil/a?

Avadakedavra

Wingardiumlewisiosa

Lumos

Alohomora

Takhle může vypadat.

Jak se připojuje na hodiny?

Tak to záleží na profesorovi. S některými jedeme přes Skype, nebo přes Messenger. Pak jsou tady, ale takoví, kteří jedou přes Teams, Google clasroom, nebo přes Hangouc. Musím vás, ale upozornit, že to tak není po každé. Slýchávám totiž od profesorů, že by se to nějak mělo od září změnit. Jak, to zatím bohužel nevím.

Asi vás nepřekvapím, že tam učí ti profesoři, kteří byli ve filmu. Až na některé změny Bylinkářství si rozdělila profesorka Prýtová s Nevilem Longbotomem, a ředitelem tam není Albus Brumbál, ale Nějaká Fiona z Albionu. Tak, ale proč tam učí Snape, že? Tuhle otázku jsem si také pokládala a dostala jsem na ni i odpověď, ale vám to neprozradím, protože prý by se to nemělo všude prozrazovat.

Kolejní body a jak je to s Famfrpálem.

Jak se hraje famfrpál, to vám také bohužel neprozradím, protože na famfrpálové zápasy nechodím, ale jak je to s body vím. No funguje to přesně jako v tom filmu, takže v hodině můžete od profesorů dostat body za práci v hodině, ale na opak vám je můžou profesoři vzít. Potom vím, že z famfrpálovích výher můžete dostat body, a to je k bodům asi všechno.

Můžete opravdu do Prasinek.

Ano i tohle je možné. Vždycky jednou za měsíc můžete do Prasinek, kde si můžete objednat Harry Potterovské sladkosti jako jsou čokoládové žabky, Bertíkovy fazolky tisíc krát jinak, gumové slimáky, Šumivé bzučivky, čokobomby, cukrové brky a barevné oplatky. Já jsem z toho měla polovinu a na Bertíkovy fazolky si dávejte opravdu pozor, protože bombón s příchutí zavařených okurek, paprik, nebo trávy jsou opravdu hnusný. Ale nebojte, jsou tam i ovocné. A budete se divit, ale můžete si koupit i Máslový ležák. Pití, které pili Bradavičtí studenti ve filmu. Já jsem to ještě neměla, ale kamarádka říkala, že je to dobrý.

Kde si koupit hůlku, učebnice a kotlík?

Učebnice si neplatíte, ty vám dají ve škole, ale hůlku a kotlík, kde jinde než v Příčné ulici. Každý rok týden před zahájením školního roku potom, co podáte přihlášku, můžete do příčné ulice, kde si tyhle věci můžete opatřit.

Jak dlouhý je školní rok.

Školní rok trvá jen půl roku, takže když se přihlásíte v září, tak se učíte jen do února. Když se přihlásíte v únoru, tak se učíte do června. Prázdniny. Jsou tam i jarní a podzimní prázdniny, ale to záleží, jak jste tam přihlášení.

Na jak dlouho jsou bradavice?

Bradavice jsou na 7 let, ale když by vás to nebavilo tak to samozřejmě nemáte povinné. Jak jste si asi už všimli, školní rok tam je jen na 5 měsíců a prázdniny tam jsou 7 měsíců. To je super, že? Myslím, že spousta děcek by to uvítaly i v normálních školách. I když pak by se nestíhala probrat látka.

A na závěr bych chtěla napsat, že to je i docela legrace a vy, kteří byste to chtěli zkusit, tak to zkuste, protože je to prima zábava, obzvláště když nemáte co dělat. Také tam je výhoda v tom, že se můžete zapsat na ty předměty, které vás zajímají, takže nemusíte chodit na předměty, které vás nezajímají.

A každý den jsou na těch stránkách nějaké legrační rýmy. Třeba dneska tam je tenhle.

Chceš-li soubojovým mágem být, odvahu a trpělivost musíš mít.

A to už je vážně vše, protože myslím, že jsem to napsala všechno a nenapadá mě něco, co bych ještě měla napsat.

Jan Singer - Jak jsem přišel ke sportu

Ahoj, já jsem Honza Singer. Ke sportu jsem se dostal během 2. až 3. třídy, když jsem se začal učit goalball. Pak od 4. třídy jsem byl na svých prvních sportovních hrách, které mě nejvíce motivovaly ke sportu. Nejraději hraju goalball, což je sport pro nevidomé, hraje se na hřišti o rozloze 9 a 18 m a hrají ho tři hráči proti třem a ještě tři z každého týmu na střídačce. Co se sportů týče, tak mám také rád showdown. Je to sport, který se hraje na showdownovém stole, kde hrají proti sobě dva hráči (v týmech jsou tři a střídají se u stolu po třech podáních).

Nedělám jen sporty pro zrakově postižené, ale také rád plavu a dělám atletiku.